

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem Šumperk, nám. Míru 9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2001, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2009, č. j. 17 Cad 56/2005 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele, Mgr. Františku Drlíkovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2001, č. X. Tímto rozhodnutím žalovaná upravila žalobci od 2. 12. 2001 částečný invalidní důchod podle Nařízení vlády č. 345/2001 Sb. na částku 4656 Kč s odůvodněním, že se procentní výměra důchodů přiznaných před 1. 1. 1996 zvyšuje o 11 %. Procentní výměra částečného invalidního důchodu žalobce v dosavadní výši činila 3014 Kč a po zvýšení o 11 %, tj. 332 Kč činí 3346 Kč měsíčně. Základní výměra důchodu náleží nadále ve výši 1310 Kč.

Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou ze dne 20. 3. 2003, přitom tvrdil, že mu toto rozhodnutí dosud nebylo k jeho rukám doručeno. Domáhal se proto také uložení povinnosti žalované rozhodnutí mu doručit.

Z přípisu Mgr. Pavly Frodlové ze dne 15. 3. 2004 krajský soud zjistil, že zastupovala žalobce jako advokátka ve věci vedené pod sp. zn. 17 Cad 40/2003 a že po podání žaloby žalovaná shora uvedené rozhodnutí žalobci dne 28. 1. 2004 doručila. Z dávkového spisu

krajský soud dále zjistil, že u originálu vyhotovení rozhodnutí žalované není přiložen doklad o jeho doručení, byl však vyhotoven opis, k němuž je připojena dodejka, podle níž byl tento opis doručen žalobci dne 28. 1. 2004.

Z výše uvedeného krajský soud dovodil, že žaloba byla v daném případě podána předčasně, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno teprve 28. 1. 2004, žaloba přitom byla podána již 24. 2. 2003. Soud proto žalobu odmítl jako předčasně podanou podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Usnesení Krajského soudu v Ostravě napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, posléze doplněnou ustanoveným advokátem. Projednávaná věc se podle něj vztahuje k řízením vedeným u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/93, 17 Ca 411/96, 19 Cad 124/2003 a 18 Cad 167/2007. Soud při svém jednání a rozhodování porušuje § 81 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., § 39 odst. 1 a § 64 s. ř. s. a § 103, § 83 odst. 1 a 2 písm. d) o. s. ř.

Od počátku řízení soud odpírá žalobci právo na spravedlivý soudní proces tím, že mu odňal možnost před soudem jednat. Od počátku se jedná o jeho nároky dle zákona o mimosoudních rehabilitacích č. 87/1991 Sb., zákona č. 198/1993 Sb. a zákona č. 119/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Soud trvale porušuje práva žalobce zaručená Ústavou ČR, a to čl. 3, čl. 4, čl. 10, čl. 96 odst. 2, jakož i Listinou základních práv a svobod – čl. 1, čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 1, čl. 30 odst. 1 a 2, čl. 36 odst. 2 a čl. 38 odst. 2.

Soudce JUDr. Indráček již ve věci jednou rozhodl a je i spolu s ostatními soudci Krajského soudu v Ostravě vyloučen z rozhodování podle § 8 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce proto navrhl, aby byla věc přikázána Krajskému soudu v Hradci Králové. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil v celém rozsahu.

Vzhledem k tomu, že kasační stížností je napadáno usnesení o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu jako důvod kasační stížnosti pouze nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl, nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti otázkami směřujícími do merita věci. Nejvyšší správní soud proto předně zkoumal, zda jsou v daném případě splněny podmínky ve výše nastíněném smyslu, tj. zda je kasační stížnost věcně projednatelná. Po posouzení této otázky dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že soudce JUDr. Indráček, jakož i ostatní soudci Krajského soudu v Ostravě jsou podjatí, že se od počátku jedná o jeho nároky vyplývající z odškodňovacích předpisů, resp. že jsou trvale porušována jeho ústavně zaručená práva, aniž by tato svá tvrzení jakkoli blíže specifikoval. Z uvedeného je zřejmé, že kasační stížnost nesměřuje proti důvodům napadeného usnesení, jinými slovy nenapadá vlastní otázku odmítnutí žaloby pro předčasnost, zejména pak neuvádí, v čem měla spočívat nezákonnost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (Pokud jde o námitku podjatosti JUDr. Indráčka, rozhodl o této Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 2. 2010, č. j. Nao 6/2010 - 142, a to tak, že JUDr. Petr Indráček není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 17 Cad 56/2005.)

Je proto na místě uzavřít, že podaná kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody než které předpokládá zákon, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 104 odst. 4 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou.

Kasační stížnost byla odmítnuta, žádný z účastníků tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu (1600 Kč) o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. činí 320 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1920 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu